

Sygn. akt SNO 38/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2014 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Józef Szewczyk (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

Protokolant Katarzyna Wojnicka

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Apelacyjnego [...] i

pełnomocnika Ministra Sprawiedliwości,

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 października 2014 r.,

sprawy **P. G.**

sędziego Sądu Okręgowego w [...]

w związku z odwołaniem Ministra Sprawiedliwości na niekorzyść obwinionego

od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w [...]

z dnia 22 kwietnia 2014 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu - Sądowi Dyscyplinarnemu w [...] do ponownego
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego w Sądzie Apelacyjnym w [...] złożył do Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w [...] wniosek o

rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej sędziego Sądu Okręgowego P. G., zarzucając mu, że:

popelnił przewinienie służbowe polegające na tym, iż w okresie od dnia 21 listopada 2011 r. do dnia 11 września 2013 r., dopuścił się oczywistej i rażącej obrazy przepisu prawa procesowego – art. 423 § 1 k.p.k. w ten sposób, że:

– nie sporządził uzasadnienia wyroku w sprawie Sądu Rejonowego [...] noszącej sygnaturę akt [...], zaś w sprawie Sądu Rejonowego [...] noszącej sygnaturę akt [...], sporządził uzasadnienie wyroku ze znacznym przekroczeniem ustawowego terminu,

– tj. przewinienie służbowe określone w art. 107 § 1 u.s.p.

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny wyrokiem z dnia 22 kwietnia 2014 r.,:

1. obwinionego P. G. uznał za winnego popelnienia przewinienia służbowego polegającego na tym, że:

– w sprawie [...] Sądu Rejonowego [...] w okresie od 5 listopada 2012 roku do 11 września 2013 roku nie sporządził uzasadnienia, a

– w sprawie [...] Sądu Rejonowego [...] sporządził uzasadnienie ze znacznym przekroczeniem terminu,

czym dopuścił się rażącej obrazy przepisu prawa procesowego – art. 423 § 1 k.p.k., tj. przewinienia służbowego określonego w art. 107 § 1 u.s.p. i uznając go za wypadek mniejszej wagi, na podstawie art. 109 § 5 u.s.p. odstąpił od wymierzenia kary;

2. kosztami postępowania dyscyplinarnego obciążył Skarb Państwa.

Odwołanie od powyższego wyroku, w całości na niekorzyść obwinionego P. G., wniósł Minister Sprawiedliwości, który na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

– na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, przez wadliwe ustalenie, że w sprawie Sądu Rejonowego [...] o sygn. akt III [...] obwiniony nie sporządził uzasadnienia wyroku w okresie od 5 listopada 2012 r. do 11 września 2013 r., w sytuacji gdy zwłoka w sporządzeniu uzasadnienia wyroku w tej sprawie trwała od 7 grudnia 2011 r. do 5 marca 2014 r.;

– na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. obrazę prawa procesowego, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. przez nieokreślenie czasu popełnienia przewinienia w odniesieniu do fragmentu czynu dotyczącego przekroczenia terminu sporządzenia uzasadnienia wyroku w sprawie Sądu Rejonowego [...] o sygn. akt III [...];

– na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. obrazę prawa materialnego, tj. art. 109 § 5 u.s.p. przez jego niewłaściwe (bezzasadne) zastosowanie.

W konkluzji Minister Sprawiedliwości wniósł o:

„ zmianę zaskarżonego wyroku przez uznanie P. G. – sędziego Sądu Okręgowego za winnego tego, że:

– w sprawie Sądu Rejonowego [...] o sygn. akt III K [...] sporządził uzasadnienie wyroku z przekroczeniem ustawowego terminu trwającym od 7 grudnia 2011 r. do 5 marca 2014 r.,

– w sprawie Sądu Rejonowego [...] o sygn. akt [...] sporządził uzasadnienie wyroku z przekroczeniem ustawowego terminu trwającym od 21 grudnia 2011 r. do 18 kwietnia 2013 r.,

czym dopuścił się oczywistej i rażącej obrazę przepisu prawa procesowego – art. 423 § 1 k.p.k., tj. popełnienia przewinienia służbowego określonego w art. 107 § 1 u.s.p., z tym ustaleniem, że czyn ten nie stanowi

przewinienia dyscyplinarnego mniejszej wagi z art. 109 § 5 u.s.p. i wymierzenie mu na podstawie art. 109 § 1 pkt 2 u.s.p. kary dyscyplinarnej nagany; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu w [...]”.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny rozważył, co następuje.

Odwołanie Ministra Sprawiedliwości okazało się zasadne, co w konsekwencji skutkowało koniecznością wydania orzeczenia o charakterze kasatoryjnym.

Aby wyłożyć motywy, dla których konieczne stało się uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Dyscyplinarnemu I instancji wskazać przede wszystkim należy, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny ustalił, iż w sprawie Sądu Rejonowego [...] o sygn. akt [...] wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku wpłynął w dniu 22 listopada 2011 r., a obwiniony uzyskał przedłużenie terminu do napisania uzasadnienia do dnia 5 listopada 2012 r. Pomimo tego uzasadnienie wyroku w ww. sprawie zostało przez sędziego P. G. oddane w dniu 6 marca 2014 r. W ocenie Sądu I instancji o przewinieniu służbowym niesporządzenia w terminie uzasadnienia wyroku w sprawie o sygn. akt [...] można mówić w okresie od dnia 5 listopada 2012 r. (data, do której prezes sądu przedłużył termin sporządzenia uzasadnienia) do dnia 11 września 2013 r. (dzień postawienia zarzutów sędziemu P. G. przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego).

Tego rodzaju stanowisko nie może zyskać akceptacji Sądu Najwyższego. Odnosząc się bowiem do końcowej daty przypisanego w tej części sędziemu P. G. przewinienia wskazać należy – jak słusznie zauważyła w odwołaniu Minister Sprawiedliwości – że opis przypisanego obwinionemu

czynu powinien obejmować dzień 5 marca 2014 roku, a zatem dzień poprzedzający oddanie przez P. G. uzasadnienia wyroku w sprawie o sygn. akt [...]. Nie sposób tym samym zaakceptować stanowiska, że datę końcową przypisanego obwinionemu przewinienia stanowi data przedstawienia mu zarzutów przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego, skoro przedmiotem rozpoznania sądu powinien być czyn jako niepodzielna całość. W przeciwnym razie należałoby – oczywiście błędnie – przyjąć, że od daty przedstawienia zarzutu do daty oddania uzasadnienia, sędzia popełniałby kolejny delikt dyscyplinarny w tej samej sprawie. W tym kontekście Minister Sprawiedliwości trafnie powołał w złożonym odwołaniu orzecznictwo Sądu Najwyższego, z którego wynika, że uprawnienie sądu do modyfikacji ram czasowych okresu popełnienia czynu (przewinienia służbowego) rozciąga się do daty wyroku sądu pierwszej instancji (*zob. np. wyroki: z 17 lipca 1973 r., V KRN 264/73, OSNKW 1973, nr 12, poz. 163; z 27 lutego 2002 r., II KKN 17/00, OSNKW 2002, nr 7–8, poz. 55*).

Uzupełniając powyższe wywody zaznaczyć należy, że niewątpliwie końcowej daty przewinienia sędziego P. G. nie mógł wskazać Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego we wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, skoro obwiniony oddał uzasadnienie prawie sześć miesięcy po przedstawieniu mu zarzutów dyscyplinarnych (chyba, że doszłoby w międzyczasie do wydania postanowienia o zmianie zarzutu dyscyplinarnego).

Zaskarżone odwołaniem orzeczenie Sądu I instancji nie jest również pozbawione uchybienia w zakresie ustalenia początkowej daty zwłoki w sporządzaniu przez sędziego P. G. uzasadnienia wyroku w sprawie Sądu Rejonowego [...] o sygn. akt [...]. Sąd Dyscyplinarny przyjął, że należy ją liczyć od dnia 5 listopada 2012 r., gdyż do tego dnia Prezes Sądu przedłużył obwinionemu termin na sporządzenie uzasadnienia w ww. sprawie.

Powyższego poglądu Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny nie podziela. Zgodnie z art. 423 § 1 k.p.k. ustawowy termin do sporządzenia uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji wynosi czternaście dni i biegnie od dnia złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia, a w wypadku sporządzania uzasadnienia z urzędu, od daty ogłoszenia wyroku. Wprawdzie ustawodawca dopuszcza możliwość przedłużenia tego terminu na czas określony w razie niemożności sporządzenia uzasadnienia w terminie (i jedynie w sprawie zawilej), ale nie oznacza to zmiany ustawowego terminu sporządzania uzasadnienia, a jedynie jego przedłużenie w konkretnej sprawie w razie wystąpienia określonych w ustawie okoliczności. Przedłużenie terminu zgodnie z zasadami art. 423 § 1 k.p.k., powoduje tylko taki skutek, że jeśli uzasadnienie zostanie sporządzone w zakreślonym, przedłużonym terminie, nie można uznać, że nastąpiła zwłoka w jego sporządzeniu i nie ma podstaw do oceny, że naruszony został przepis art. 423 § 1 k.p.k., co mogłoby skutkować odpowiedzialnością dyscyplinarną sędziego, choć bez wątplenia ustawowy termin do sporządzenia uzasadnienia nie został zachowany. Termin ten nie jest zachowany tym bardziej wówczas, gdy uzasadnienie nie zostanie sporządzone nawet w przedłużonym terminie. W takiej sytuacji okres niezachowania ustawowego terminu należy liczyć nie od daty, do której przedłużono termin sporządzenia uzasadnienia, lecz od daty, w której zgodnie z ustawą uzasadnienie powinno być sporządzone. Przedłużenie terminu sporządzenia uzasadnienia jest bowiem wyjątkiem, który z reguły ma niekorzystne skutki dla oskarżonego i dlatego w żadnym wypadku nie można tej instytucji wyklądać w sposób rozszerzający, a co prowadziłyby do uznania za sporządzone w terminie ustawowym uzasadnienia sporządzonego w istocie znacznie po upływie tego terminu (*zob. wyrok SN z dnia 11 kwietnia 2003 r., SNO 16/03, LEX nr 470247*).

Mając powyższe na względzie należało raczej przyjąć, że okres opóźnienia w sporządzeniu uzasadnienia w sprawie Sądu Rejonowego [...] o sygn. akt [...] trwał od 7 grudnia 2011 r. (upływ 14 dni od złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku) do 5 marca 2014 r. (dzień poprzedzający oddanie uzasadnienia przez sędziego P. G.). Przyjęcie przez Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny innych ram czasowych odnoszących się do długości okresu uchybienia terminu sporządzenia uzasadnienia wyroku w sprawie o sygn. akt [...] czyni zaś skutecznym postawiony w odwołaniu Ministra Sprawiedliwości zarzut błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Powyższa argumentacja przesądza także o zasadności zarzutu obrazy prawa procesowego, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. przez nieokreślenie czasu popełnienia przewinienia w odniesieniu do fragmentu czynu dotyczącego przekroczenia terminu sporządzenia uzasadnienia wyroku w sprawie Sądu Rejonowego [...] o sygn. akt [...]. Przypomnieć należy, że wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku w sprawie o sygn. akt [...] wpłynął w dniu 6 grudnia 2011 roku. Termin sporządzenia uzasadnienia w tej sprawie został przedłużony przez Prezesa Sądu Rejonowego do dnia 30 września 2012 roku. Sędzia P. G. zwrócił akta sprawy wraz z uzasadnieniem dopiero w dniu 19 kwietnia 2013 r. Sąd Dyscyplinarny uznał – jak wynika z pisemnych motywów wyroku – że w tej sprawie przekroczenie terminu wyniosło prawie siedem miesięcy, od 30 września 2012 r. do 19 kwietnia 2013 r., przy czym w wyroku z dnia 22 kwietnia 2014 roku wskazał jedynie, że P. G. „w sprawie [...] Sądu Rejonowego [...] sporządził uzasadnienie ze znacznym przekroczeniem terminu”.

W tym stanie rzeczy niezbędne staje się przypomnienie, że wyrok skazujący powinien zawierać między innymi dokładne określenie przypisanego obwinionemu czynu (art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 128

u.s.p.). Powołany przepis art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. nie wyjaśnia jednak, na czym ma polegać dokładne określenie przypisanego obwinionemu czynu. Wymogi opisu czynu zarzucanego w akcie oskarżenia wskazane zostały w art. 332 § 1 pkt 2 k.p.k. W tym przepisie posłużono się zwrotem "dokładne określenie zarzucanego oskarżonemu czynu", co odpowiada sformułowaniu zawartemu w art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. w postaci "dokładnego określenia przypisanego oskarżonemu czynu". Porównanie tych dwóch przepisów prowadzi zaś do wniosku, że czyn zarzucany, jak i czyn przypisany powinny zostać "dokładnie określone". Części składowe opisu czynu wskazane zostały w art. 332 § 1 pkt 2 k.p.k. Należy więc przyjąć, że opis czynu przypisanego w wyroku skazującym powinien zawierać dokładne określenie czasu, miejsca, sposobu i okoliczności popełnienia przestępstwa oraz jego skutków, a zwłaszcza wysokości powstałej szkody (*zob. wyrok SN z dnia 22 marca 2012 r., IV K 375/11, OSNKW 2012, nr 7, poz. 78*).

Powyższe prowadzi do wniosku, że niewątpliwie opis przypisanego czynu powinien zawierać podanie czasu jego popełnienia, czego Sąd I instancji zaniechał w odniesieniu do uzasadnienia wyroku wydanego w sprawie o sygn. akt [...], ograniczając się do użycia nieprecyzyjnego sformułowania: „ze znacznym przekroczeniem terminu”. Zabieg ten należy uznać za tym bardziej niezrozumiały, skoro w pisemnych motywach wyroku Sąd Apelacyjny– Sąd Dyscyplinarny nie tylko ustalił czas zwłoki w sporządzeniu uzasadnienia przez obwinionego, ale i dokładnie określił zarówno datę początkową, jak i końcową tego uchybienia. W kwestii natomiast prawidłowego ustalenia tych dat zasadne wydaje się odesłanie do argumentacji dotyczącej daty początkowej okresu opóźnienia w sporządzeniu uzasadnienia w sytuacji, kiedy sędzia nie dotrzymał przedłużonego przez prezesa sądu terminu do sporządzenia uzasadnienia. W tym miejscu wystarczy skonstatować, że okres zwłoki w sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sprawie Sądu Rejonowego [...] o sygn.

akt [...] trwał od dnia 21 grudnia 2011 r. (upływ 14 dni od złożenia wniosku uzasadnienie wyroku) do dnia 18 kwietnia 2013 r. (dzień poprzedzający oddanie uzasadnienia przez sędziego P. G.).

Stwierdzenie zasadności powyższych zarzutów jest wystarczające do wydania przez Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzeczenia o charakterze kasatoryjnym (art. 436 k.p.k.). Sąd Dyscyplinarny I instancji – jak trafnie wykazano w odwołaniu – nie tylko bowiem wadliwie określił ramy czasowe niesporządzenia uzasadnienia przez sędziego P. G. w sprawie Sądu Rejonowego [...] o sygn. akt [...], ale i nieprawidłowo zaniechał podania w wyroku czasu niesporządzenia uzasadnienia w sprawie o sygn. akt [...].

Niezależnie jednak od powyższego rodzaj postawionego przez Ministra Sprawiedliwości – niejako z ostrożności procesowej – zarzutu obrazy art. 109 § 5 u.s.p., a także treść uzasadnienia Sądu I instancji w tej kwestii czynią koniecznym odniesienie się przez Sąd Najwyższy również do tego zarzutu. W tym kontekście Minister Sprawiedliwości trafnie w odwołaniu podkreślił, że jakkolwiek ustawodawca nie wskazał w ustawie – Prawo o ustroju sądów powszechnych definicji przewinienia dyscyplinarnego mniejszej wagi, niemniej jednak przyjąć można, iż chodzi tu o sytuacje, w których występuje przewaga elementów łagodzących o charakterze przedmiotowo-podmiotowym, w szczególności niewielka szkodliwość zachowania dla służby sędziowskiej oraz niewielki stopień zawinienia. Bez wpływu natomiast dla zakwalifikowania przewinienia dyscyplinarnego jako wypadku mniejszej wagi pozostają okoliczności leżące poza czynem, a więc na przykład dotychczasowy przebieg służby obwinionego sędziego, jego poprzednia karalność (lub niekaralność) dyscyplinarna czy też zachowanie po popełnieniu czynu. Nie bez znaczenia pozostaje tu także stopień społecznej szkodliwości zarzucanego przewinienia dyscyplinarnego (*zob. także wyrok SN z dnia 8 lutego 2011 r., SNO 1/11, LEX nr 1288777*). Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że

Sąd I instancji przyjął tożsame rozumienie pojęcia „przewinienie mniejszej wagi”. Jednocześnie jednak Sąd Dyscyplinarny uzasadniając zakwalifikowanie zachowania obwinionego jako wypadek mniejszej wagi wyeksponował okoliczności w postaci braku dalszych konsekwencji niedotrzymania terminów sporządzenia uzasadnień (np. nieskierowanie przez strony skargi na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, niezłożenie skarg administracyjnych kierowanych do prezesa sądu, niepodjęcie działań nadzorczych przez prezesa sądu w trybie art. 37b § 1 u.s.p.) oraz warunków pracy obwinionego związanych z dużym obciążeniem i niekomfortowymi warunkami w miejscu pracy.

Nie przesądzając na tym etapie trafności ustalenia, że popełnione przez obwinionego przewinienie służbowe stanowi wypadek mniejszej wagi zaznaczyć przede wszystkim należy, że brak konsekwencji niedotrzymania terminów sporządzenia uzasadnień nie należy do elementów przedmiotowo-podmiotowych czynu, ale stanowi okoliczność leżącą poza czynem. To, że w sprawach Sądu Rejonowego [...] o sygn. akt [...] nie złożono skarg na przewlekłość postępowania, skarg w trybie administracyjnym do Prezesa Sądu, czy też nie podjęto działań nadzorczych nie było związane z okolicznościami przedmiotowo-podmiotowymi czynu obwinionego, a zatem nie mogło być brane pod uwagę przy stosowaniu art. 109 § 5 u.s.p. Mieć należy bowiem na względzie, że okres opóźnienia w sporządzeniu uzasadnień orzeczeń powodował niewątpliwie naruszenie, gwarantowanego w Konstytucji RP oraz Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, prawa strony do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie bez nieuzasadnionej zwłoki, niezależnie od tego, czy któraś ze stron postępowania formalnie uruchomiła skargę na przewlekłość postępowania sądowego.

Nadmiernej wagi nie można przykładać również do kolejnej okoliczności, wskazanej przez Sąd Apelacyjny jako podstawa zastosowania art. 109 § 5 u.s.p., tj. że popełnienie przewinienia było skutkiem trudnych warunków pracy sędziego P. G. W tym kontekście należy bowiem pamiętać o czasie zwłoki w sporządzaniu uzasadnień w obu objętych zarzutem sprawach. Należy przy tym zauważyć, że uzasadnienia w obydwu sprawach nie były raczej „wyjątkowo obszerne” (liczyły 30 stron i 60 stron).

Nie sposób ponadto nie odnieść się do podnoszonego przez obwinionego w toku postępowania dyscyplinarnego precedensowego charakteru sprawy Sądu Rejonowego [...] o sygn. akt [...] (sprawa dotyczyła handlu bronią [...]). W tym zakresie wskazać należy, że precedensowy charakter sprawy, jej skomplikowanie, czy też brak wypracowanego orzecznictwa nie są okolicznościami, które winny być brane pod uwagę przy ocenie terminowości sporządzenia uzasadnienia w sprawie zwłaszcza, że obwiniony sporządził i oddał uzasadnienie w sprawie prawie po dwóch i pół roku od wydania orzeczenia. Jasne przecież jest, że pomimo wyżej wskazanych utrudnień sędzia winien przedstawić swój pogląd co do rozstrzygnięcia sprawy już w fazie wyrokowania. Nie sposób bowiem uznać, żeby sędzia najpierw wydał wyrok, a dopiero później zmagął się z trudną problematyką i tak długo „szukał argumentów na obronę orzeczenia”. Uzasadnienie wyroku winno bowiem zawierać ustalenia i rozważania z narady, która – co oczywiste – ma miejsce przed ogłoszeniem wyroku. Jeśliby natomiast, czego Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny nie dopuszcza, sędzia zawierał w uzasadnieniu okoliczności, które wcześniej nie były brane pod uwagę w trakcie narady, to byłoby to zaprzeczenie istoty wymiaru sprawiedliwości przez niezawisły sąd.

Na marginesie należy jedynie przypomnieć, że prezes sądu wielokrotnie przedłużał obwinionemu terminy do sporządzenia uzasadnień (w sprawie [...] – 4-krotnie, a w sprawie [...] – 7-krotnie; zob. k. 103 akt), ale żadnego z tych

terminów obwiniony nie dotrzymał. Nawet po przedstawieniu zarzutu dyscyplinarnego obwiniony uzasadnienie w sprawie [...] sporządził po upływie prawie dalszych sześciu miesięcy. Jeżeli natomiast obwiniony sędzia podjął się trudu starania o awans zawodowy sędziego sądu okręgowego i następnie objął funkcję wizytatora – co oczywiście samo w sobie zasługuje na pełną aprobatę – to należy wskazać, że nie powinno to w żadnym razie kolidować z podstawowymi obowiązkami sędziego przy terminowym sporządzaniu uzasadnień. Wskazuje się bowiem – i nie bez pewnych racji – że wymagania stawiane osobom sprawującym funkcje i aspirującym do awansu zawodowego niewątpliwie powinny być wyższe, a ich odpowiedzialność surowsza (*zob. wyrok SN z 7 listopada 2002 r., SNO 40/02, LEX nr 471868*). Trudności zaś życia codziennego, w tym warunki pracy i sytuacja osobista sędziego, aczkolwiek niekiedy nie bez znaczenia, to jednak nie mogą usprawiedliwić rażących zaniechań – to dlatego sędziom stawiane są tak wyjątkowo wysokie wymagania zawodowe i etyczne, by tym wszystkim trudnościom potrafili sprostać.

Mając powyższe na uwadze i stwierdzając zasadność zarzutów podniesionych w odwołaniu Ministra Sprawiedliwości, Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania, albowiem skala uchybień była na tyle istotna, że nie było możliwe wydanie orzeczenia reformatoryjnego.

Ponownie rozpoznając sprawę w postępowaniu odwoławczym Sąd I instancji będzie miał – stosownie do art. 442 § 3 k.p.k. – na uwadze powyższe rozważania. W szczególności, Sąd ten powinien w prawidłowy sposób ustalić okres, w jakim obwiniony P. G. nie sporządził uzasadnień wyroków w sprawach Sądu Rejonowego [...] o sygn. akt [...], a następnie dać temu wyraz w wyroku pamiętając, że opis przypisanego czynu winien wskazywać czas

jego popełnienia. Następnie Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny będzie musiał szczegółowo rozważyć wszystkie okoliczności, tak łagodzące jak i obciążające, mające wpływ na wymiar kary oraz szkodliwość przypisanych obwinionemu przewinień (na tle na nowo dokonanego opisu czynu) i dopiero na tej podstawie rozstrzygnąć o rodzaju adekwatnej kary dyscyplinarnej, czy też ewentualnie o ponownym zakwalifikowaniu zachowania obwinionego jako wypadku mniejszej wagi, co wymagałoby oczywiście rzeczowego i rzetelnego uzasadnienia.

Z tych względów, Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w wyroku.